

ДЕТСКО ЗНАМЕ

дигна. Сврѣ се въ краката му и го погледна. Лавна два пжти и завъртя опашка.

— Стой ти тука! Другаръ ще си на Димчо! Трѣбвашъ му! — рече му дѣдо Танасъ и го потупа.

Отъ зелената гора само едно ранодубно птиче звънѣше като мъничко звънче. На изтокъ, отвждъ тъмната черта нагората, небето бѣше червено, сякашъ тамъ горѣше голѣмъ пожаръ. Планинатаспѣше дълбокъ сънъ. Само далече нѣкжде задъ червената канара плачѣше едно клопотарче.

Дѣдо Танасъ тръгна надолу по пжтечката, която се точеше край сухото дере. Жива душа нѣмаше никжде.

Много години не бѣше минавалъ тждява. Земята си бѣше сжщата. Топла, като топла погача. Разпукана тукъ-тамъ отъ жегата. Дето имаше влага, растѣха зелени шубраки. Цвѣтѣха сини цвѣтя, като сини очи. Дѣдо Танасъ си спомни оня день, когато душата на баба Велика се прибра въ отвждния свѣтъ. И той рече:

— Поемайте работата, деца! Азъ ви напускамъ! Отивамъ горе — въ планината! Тамъ ще ми бжде по-добре! Работете земята и тя ще ви храни, като сжщинска майка! Ехъ, колко е плодonoсна тя!

